

DRUŽINA HORSKÝCH ŠELEM

POČÁTKY

PETR EISMANN

DRUŽINA HORSKÝCH ŠELEM

POČÁTKY

PETR EISMANN

JONATHAN LIVINGSTON

Vydání finančně podpořil

Copyright © Petr Eismann, 2020
Cover © Jana Maffet Šouflová, 2020
ISBN epub 978-80-7551-157-7
ISBN mobi 978-80-7551-158-4
ISBN PDF 978-80-7551-159-1

Prolog

Mé jméno je Daxalthorvié a měl jsem tu čest být věrným služebníkem a snad i přítelem věčně mladého pána Jagha, tajemného vládce ve stínech. Příběh, který vám budu nyní vyprávět, mi nad mnohými sklenkami vína vyprávěl mistr Jagh v průběhu mnoha let. Nyní, kdy se Jagh společně se svými druhy odebral na Gill-nor-March, ostrov nesmrtelných, konečně dostávám odvahu se o něj podělit i s vámi. Jedná se o životní příběh jednoho z nejmocnějších tvorů naší doby.

Tento příběh začal v dávných dobách, kdy nyní mocná Avalonie byla pouhým divokým pohraničím, kde se ve hlubokých hvozdech rýsovaly jen nejasné hranice pohraničních baronství a stále sílícího Západního markrabství na jedné straně. Na druhé pak území prastarých a divokých klanů původních obyvatel.

V tomto prostoru se ve stovkách drobných střetů utkávali kolonisté z řad lidí, elfů, barbarů, trpaslíků a krollů s původními obyvateli divočiny, jako byli goblini, orkové, vlkodlaci, skřeti, trollové a jiní. Ne nadarmo se toto území nazývalo Krvavá divočina.

Život zde byl tvrdý a jen ti nejschopnější měli šanci přežít. Tvrdé podmínky přinutily všechny kolonisty ke spolupráci, při které nerozhodovalo to, kdo je jaké rasy, jako spíše to, jak je kdo schopen pomoci komunitě. Během tvrdých let kolonizace zde začal u kolonistů vznikat i svobodný duch, který se jen obtížně smiřoval s nadvládou vzdálené Jardonie.

Právě v tomto prostředí přišel na svět můj pán Jagh, který se svými společníky Grultem, Koré a Rankou výrazně přispěl ke změně Krvavé divočiny v mocnou Avalonii, kde jsou přiznána práva všem tvorům bez rozdílu rasy, víry či pohlaví.

Jaghovo dětství

Narodil jsem se ve farmářské osadě kolonistů mimo obchodní stezky, jen zřídka navštěvované cizinci, na jejíž jméno si už nevzpomenu. Od mala jsem věděl, že chci být jiný. Dřít celý den na poli, ráno a večer krmit dobytek, vařit a starat se o sourozence. Ne, to nebylo nic pro mě. Objevil jsem v sobě úplně jiné vlohy; dovedu lidi pobavit, odvést pozornost od každodenních starostí a ukázat, že může existovat i jiný, úžasnější svět než ten jejich v hlíně. Nestudoval jsem nic z bardského umění, ale nadání mám, o tom jsem přesvědčen! A co na tom, že za tohle také něco chci.

Můj druh z dětství Grult, když jsme byli malí (u krola to je trochu jinak, jako malý byl velký téměř jako já, když jsem vyrostl), mi vždycky říkal: „Ty línej jak veš, hejbat víc rukama a míň pantama...“ Jak je patrné z Grultova slovníku, Grult nikdy nepatřil mezi velké myslitele. Jeho mysl se nikdy nezatěžovala přemýšlením o správném slovosledu. Více než na formu dbal Grult vždy na obsah sdělení. Mnohý ho, kvůli jeho projevu, ne zcela právem považoval za hlupáka, kterým ovšem on nikdy nebyl.

Ač mi Grult často vytýkal mé přílišné žvanění, po večerech stejně rád poslouchával příběhy o krollích bojovnicích nemilosrdně ničících své nepřátele po desítkách. Podobně na mě útočili i ostatní z vesnice, hlavně když jsem v době senoseče a sklizně sedával pod stromem a krátil chvíli pracujícím vyprávěnkami a písněmi. Když jsem Grultovi pomáhal tlačit vůz do kopce, zatímco on táhl, já měl pořád dost sil, zpestřit mu práci zajímavou historkou či příběhem.

Věděl jsem, že jednou odejdu, naučím se hrát na nějaký hudební nástroj, naučím se skládat skutečné básně a hudbu a získám dost, abych mohl dělat vše, co mě baví. Obviňovali mě ze zlodějství, ale nikdy bych neokradl strádající. Něco jiného je ovšem to, že když se lakomci odvedle povedlo víc medoviny (a podělit se nechtěl), tak mu ze sklepa lahvinka dvě zmizely. Nikomu jsem vědomě neškodil bez důvodu a za nutkání mít vždy tolik, abych si mohl dovolit, co chci, prostě nemůžu nést odpovědnost. Našim a třeba Grultovým bych fakt nikdy nic neukradl. Jednak se vždy podělili o vše, co měli, jednak je Grult můj přítel. Hlavně však i přátelské poplácání od něj bolí, jako když se tátovi kdysi utrhnul býk a převálcoval mě, čímž mě málem zabil.

Naučil jsem se dobře rozpoznat, koho se mám držet a na které straně stát ve sporech. Pokud to nikomu neublíží, není ani úplně špatné občas strany změnit. On nikdo nikdy neví od začátku vše, a já dokážu sám sobě přiznat, že jsem se zmýlil a na začátku se postavil na špatnou stranu. Vždy je ale dobré mít na své

straně Grulta. Třeba na zábavě, která se zvrhne PRÝ mou provokací (Mou?? Pche, drzý pomluvy!). Jednou se spolu s Grultem vypravíme do daleka. Staneme se slavnými a uznávanými. Pak přijedeme zpátky domů a všechny omezenice ve vesnici utřeme, jak si zaslouží (jak omezené byly tehdy naše sny!).

Chtěl jsem se stát uznávaným zlodějem, ale reputaci získat tak, jak hrdinové, o kterých vykládali občasní kupci a návštěvníci vesnice. Není nic slavného na tom, vybrat sklep lakomému sousedovi, který je napůl hluchý. Nikdy jsem neslyšel žádnou poemu O vykradeném sklepe, a když jsem ji zkusil složit, tak to nějak nešlo. Tušil jsem, že na mě čeká něco jiného, lepšího.

Od malička jsem věděl, že potřebuju přátele, že nedokážu ve světě přežít sám, na vlastní pěst. Plány jsem měl. Můj vlastní jazyk a talent mi budou štítem, Grult bude můj meč a další se uvidí, někde se začít musí! Může to znít tak, že jsem chtěl všechny kolem sebe využívat. Já to ale raději definuji jako vzájemnou pomoc a potřebu! Vyrostl jsem v malé komunitě, kde v rámci možností patří věrnost malé skupině. Nepřišlo mi to jako špatný začátek. Není žádná zrada mít soukromí a soukromé věci, o kterých nikdo neví, a které se mohou hodit, až nadejde čas. Ostatně malinko přibarvená pravda nebo správně poškrábaná karta nejsou ničím, co by mohlo někomu zásadně uškodit. A jednou, jako bohatý majitel domů, heren a kabaretů ve městě, na kterém bude viset můj erb, se tyto historky budou vyprávět dál a dál.

To byly mé dětské plány a sny, které měl neúprosný osud přetvořit s jistým zvráceným smyslem pro humor a ironii.

Vypálení rodné vsi

Byl podzim. Úroda byla sklizena bezpečně v sýpkách. Medovina dozrávala ve sklípcích. Ve chlívčích chrochtala vykrmená prasátka, která otec netrpělivě obcházel a vybíral, kterým z nich nejlépe uctí Lilith, naší dobrou bohyni. Matka narychlo spravovala sváteční oblečení. Ve vzduchu bylo cítit napětí, které bylo předzvěstí nadcházející slavnosti.

My s Grultem potajmu ochutnávali zásoby sousedské medoviny a hodnotili, která by nejvíce oblouznila děvčata ze sousední vsi, kam se všichni chystali na velikou oslavu podzimní rovnodennosti. Plánoval jsem, kterak dívky okouzlím Grultovou silou a svou důvtipností, podpořenou lehce přibarvenými historkami.

Ve vykotlaném pařezu za vsí jsem měl pečlivě schovanu hromádku měďáků s několika stříbrňáky a jedním zlaťákem (naš společný majetek s Grultem), za které jsme plánovali koupit na výročním trhu nějakou pěknou sekeru pro Grulta a dobrý luk pro mě. Měla to být naše první hrdinská výstroj a my, ač jsme ji zatím měli jen ve svých snech, jsme na ni už byli patřičně hrdí.

V noci jsem nemohl nedočkavostí ani usnout. Chtěl jsem, aby ta dlouho očekávaná chvíle už přišla. Ze svých představ jsem byl vyrušen podivným kouřovým

zápachem. Chvíli jsem mu nevěnoval pozornost, myslel si, že se jedná jen o zhmotněnou představu z mého snění. Pak však někdo začal volat: „Hoří, hoří! Kde jste kdo. Pomóóó.“ To mě vytrhlo ze snění a já jak blesk sjel z postele a běžel ven. Ne, že bych se chtěl zrovna přetrhnout prací, ovšem mohl bych během pozorování hašení načerpat nějakou látku pro své příběhy. Cestou ven jsem se zabalil do otcova svátečního zimního kabátu (no co, v chaosu hašení si toho snad matka nevšimne a já přece nebudu zbytečně venku mrznout), nasoukal jsem se do bot a do kapes vsunul hrst oříšků a zbytek špeku od večere, kdyby mi snad při pozorování hašení vyhládlo.

Vyplížil jsem se ven a opatrně, aby si mě nedej bože nikdo nevšiml a nedal mi nějakou práci, jsem se plížil k požáru. Tam jsem zkoprněl hrůzou. Hořely naše sýpky a sklepy se zásobami! Kdo to udělal? Myšlenky na čerpání látky pro příběhy vzaly rychle za své a já se vrhnul pomáhat při hašení. Všude panoval chaos. Někdo tahal vědra s vodou, někdo do plamenů házel hlínu a další se pokoušel ze sýpek a sklepů zachránit vše, co jde.

Starosta jen lomil rukama a vykřikoval: „Až najdu toho, kdo to udělal, tak ten bude litovat dne, kdy se narodil.“ Pak zahlédl mě, chytil mě za flígr, začal mě fackovat a křičet: „Tak tohle jsi fakt, ty mizernej skrčku, přehnal. Za tohle tě čekají galeje.“ Náhle se ze tmy vypotácel Grult s obrovským vědrem vody, které úplnou náhodou vylil přímo na starostu. Ten mě pustil.

Zprudka se otočil, připraven seřvat to nemehlo, které ho zmáčelo. Když však zjistil, že zírá do svalnaté hrudi mého přítele, jen vykoktal: „Dávej více pozor, synku, ať ještě někomu neublížíš.“ Toho jsem využil a ztratil se v davu.

Na prostranství u ohně se shromáždila celá vesnice a společnými silami začala pomalu přemáhat zrádný oheň. Po hodině bylo téměř po ohni. Zadržaní sousedé dohašovali poslední plaménky a já se konečně mohl věnovat prohlídce toho, co bylo zachráněno. Samozřejmě tak, aby to nikdo neviděl. Grult mě kryl a já ze zachráněných věcí začal vybírat vše, co by mohlo podpořit naši plánovanou oslavu.

Náhle se ozvala malá dcera ševce: „Jé, koukejte se, co to k nám jde za legrační strejdy.“ Její omyl nemohl být větší. Všude ze tmy se začaly vynořovat divné postavy. Kulaté hlavy zdobily válečné barvy, ze kterých plály nenávislně oči. Ruce, porostlé bílými chlupy, svíraly štíty s vyobrazením bílého pařátu a válečná kladi-va. Oděny byly do kožených a šupinových zbrojí, které nesly stopy dlouhého používání. Nikdo z nich nevydal ani hlásek a o to byl jejich příchod hrozivější. Šly vyrovnaným krokem plným odhodlání.

První se vzpamatoval můj otec, který se probral z přímo hypnotického ochromení a zvolal: „Orkové, chopte se zbraní a vyžeňme tu cháturu z naší vsi.“ Jeho slova však byla náhle přerušena černým šípem, který se mu zabodl do hrudi. V tu chvíli jsem začal vnímat vše jakoby zpomaleně.

Křik dětí. Hrůza ve tvářích sousedů. Vzдорovitý křik Grultova otce, který se s cepem v ruce vrhnul na postupující orky, nedbaje šípů, které se do něj znovu a znovu zakusovaly. Starosta, kterak volá: „Vzdáváme se, náš pán baron Tanabitský za nás vyplatí tučné výkupné.“ Pláč matky, která se marně snaží zastavit krev prosakující skrze otcovu halenu. Grult, který se snaží svým velikým tělem ochránit mou malou sestru. Dupot nohou. Hluk. Vzduch se zaplnil svistotem šípů, které si neomylně nacházely cíle v těch, co se pokoušeli stát na odpor. Přibližující se šik orků. Náhle, jako jeden muž, orkové zařvali.

Pak se něco ve mně zlomilo a já, z nedostatku jiných zbraní, jsem popadl první kámen, na který jsem narazil a vzдорovitě ho hodil na postupující orky. Pak další a další. Většina kamenů se jen neškodně odrazila od štítů či zbrojí orků. Některé však našly svůj cíl a způsobily orkům bolestivá zranění. S velikým zadosťučiněním jsem sledoval, kterak vyjí bolesti. Náhle se mi rozostřily oči a já ucítil prudkou bolest hlavy. Hrouť se na zem, uviděl jsem za sebou orka, kterak se rozmachuje k dalšímu úderu. Skrze mlhu mdloby jsem zaslechl Grultovo hlasité Néééééé – a pak spásná tma.

Nevím, jak dlouho jsem byl v mdlobách. Když jsem se však probрал, bylo už po boji. První věc, kterou jsem si uvědomil, byla obrovská bolest hlavy. Zdálo se mi, jako by se mi v hlavě uhnízdil milión skřítků, kteří v ní neustále buší do kovadlin. Udělalo se mi zle a já se pokusil vyzvracet večeri. Nešlo to a při pokusu si

utřít ústa jsem zjistil, že má zápěstí jsou pevně svázána bytelným řetězem. Zamrkal jsem a poprvé se pořádně rozhlédl po okolí. To, co jsem uviděl, mi vyrazilo dech a já poprvé zalitoval toho, že jsem se z mdloby probral.

Byl jsem na malém návršíčku nad vsí. Kolem mě na zemi se povalovali sousedi, stejně svázáni jako já. Vedle mě byl Grult, kterému se vyčerpáním pravidelně zdvíhala hrud'. Nemluvil. Jen na mě zíral. Měl divně lesklé oči a já bych se vsadil, že jsem v nich poprvé v životě viděl slzy. Všichni sousedé na sobě nesli mnohé stopy po bití. Jejich oděv byl roztrhán, boty často chyběly.

A pak mě poznání zasáhlo jako úder z čistého nebe. Všichni? Jak to, že je jich tak málo. Kde jsou rodiče? Kde je prabába Vokurková? Ta divná stařenka, které jsem tak rád plundroval záhony s jahodami. A další. Nikdo se šedinami nebyl mezi námi!

A děti!!! Kde jsou děti? Kde mám svou malinkou sestřičku? Kde je Grultův malý bráška? Kde jsou všechny děti z vesnice? Otočil jsem se na jediného, kdo mi mohl pomoci. „Grulte, co se tady proboha stalo? Kde je zbytek sousedů!“ „Ty chtít-li mít někdy dobrý spánek. Ty už nikdy na to neptat. Ty slíbit to na naše přátelství!“ Odpověděl mi Grult divně zastřeným hlasem. „Jagh, ty smířit s tím, že oni být u naší dobré bohyně!“ důrazně dodal a umlkl. V tu chvíli jsem byl rád za krutou bolest hlavy, která mi znemožňovala jasné uvažování.

Svívalo a já tupě sledoval, co se dole ve vesnici děje.

Obrazy, které jsem měl před sebou, se mi začaly spojovat až za nějaký čas. Hořící vesnice. Skupinka orků vyhánějící dobytek naložený zásobami. Obzor, na kterém se kromě svítání objevovala záře v místech sousední vesnice. Kříže obalené čímsi, co nebylo na dálku k rozpoznání. Proč ty tam byly, jsem si domyslel až za dlouhou dobu. V očích všech shromážděných byla vidět úplná rezignace. Všech? Ne. Grultovy oči už byly suché, lesknoucí se pevným odhodláním. Z jeho úst znělo jen tiché, o to však zlověstnější: „Pomstít! Bít! Litovat!“

Pak už byli všichni orkové u nás. Kopanci nás postavili. Skrze řetězy na rukou provlekli vodící řetěz a celá naše skupina se rychlým pochodem vydala na pochod směrem na severozápad. Do hvozdem pokryté vrchoviny.

Cesta do zajetí

Šli jsme po lesní cestičce, která se tu a tam ztrácela. Jak slunce stoupalo, tak byli naši věznitelé stále více a více nervózní. To se projevovalo zejména tím, že za každé, byť nepatrné zdržení následoval trest v podobě surové rány. Drželi jsme se ve stínu hvozdů. Když slunce vystoupalo nad vrcholky stromů, zavelel ork v kroužkové zbroji a my jsme konečně zastavili. Únavou jsme všichni popadali na zem. Mnozí usnuli tak, jak padli. O mě se také pokoušely mdloby, ale Grult mi nedovolil usnout.

Na hlídku k nám byli postavení dva orkové, kteří se uvelebili v hustém křoví, kam sluneční paprsky nemohly. O nás se pak nikdo nestaral. Netrvalo dlouho a ze všech stran se začalo ozývat hlasité chrápání. Já začal překonávat prvotní nával únavy, což mi umožnilo vnímat další věci, jako lehce ustupující bolest hlavy, hlavně však kručení hladového břicha.

A pak mi to došlo. Mám na sobě otcův sváteční kabát, jehož velké kapsy jsou napěchované jídlem, které jsme si s Grultem chtěli ulít na oslavu. Rychle jsem provedl kontrolu zásob a zjistil jsem, že mám dost jídla tak na dva až tři dny pro mě a Grulta. Ještě štěstí, že jsem bral jen vydatné věci, které dlouho vydrží. „Na, Grulte, najez se,“ řekl jsem a podal Grultovi kus uzeného se sýrem. Vděčný úsměv na Grultově tváři mi byl tím nejlepším poděkováním. Po chvílce mlaskání se od Grulta ozvalo: „Mňam. Ty spát, Jaghu, já pohlídat a číhnout,“ to jsem však už slyšel jen zdálky, neboť jsem konečně upadl do posilujícího spánku.

Zdálo se mi, že jsem oči zavřel jen na chvíličku a už jsme byli buzeni nemilosrdnými kopanci a pokřikováním. Ještě že mě Grult vytáhl včas na nohy, takže jsem byl ušetřen dalších ran. Orkové, žvýkající sušené maso, zaveleli a vyrazilo se dál. Zatímco orkové jedli, my nedostali nic. Šli jsme celou noc, s jedinou krátkou zastávkou u potůčku na pití, kterou jsme s Grultem s povděkem využili k dlouhému napití. Bohužel ne všichni k tomu měli dost sil. Během cesty jsem měl značné problémy s hledáním cesty a často jsem se ude-

řil o větev, strom, či vyčnívající kámen. Díky Grultovi, který ve tmě vidí jako netopýr, jsem se neotloukl více. Stejně jako Grult ani orkové neměli vůbec žádné problémy s orientací ve tmě. Ty mrchy vidí ve tmě lépe než za světla!

Cesta trvala tři dny, během nichž jsem se vzpamatoval z utržených ran. Bohužel se však naše skupina zmenšila o čtyři osoby, které nevydržely vražedné tempo cesty s nedostatkem jídla a pití. My s Grultem jsme na tom byli díky zásobám v mých kapsách o poznání lépe. Z počátku mě trápilo to, že se o jídlo nedělím s ostatními. Ovšem pro všechny jsem stejně neměl dost, a mám-li si zvolit mezi mým a Grultovým přežitím a tím, že budeme trpět hladu všichni, zvolím si vždy přežití mé a mých nejbližších přátel.

Po třech dnech (spíše nocích) jsme dorazili na zarostlé prostranství před jakousi jeskyní, kde již byla shromážděna skupina dobytka. Hlouběji v jeskyni pak další zajatci, k nimž jsme byli přivedeni. Všichni se váleli ve vlastních výkalech. Byla na nich znát absolutní rezignace na cokoliv. Všichni? Ne! Po chvíli mi došlo, že ne všichni. V rohu jeskyně, stranou od ostatních seděly dvě dívky (elfka a člověk). Čistě, v rámci možností, snažíce se neupadnout na úroveň tupých, vyčerpaných zvířat. Nějakou dobu jsem je nemohl poznat, tak se změnily! Pak jsem je však poznal. Dloubl jsem loktem Grulta kamsi pod kyčel a pošeptal mu: „Hele, Koré s Rankou. To máme ale kliku, nemusíme se za nima táhnout do sousední vsi,“

dodal jsem ironicky, což však Grult nepochopil a zamyslel se.

Možná je nyní na místě trochu popsat, kdo to Ranka s Koré tehdy byly (dnes jsou samozřejmě známy všem obyvatelům, a to nejenom Avalonie, tehdy však byly před svou životní dráhou, která je/nás proslavila).

***Koré:** Nenápadná lidská dívka, sirotek. Její rodiče zemřeli během neštovicové epidemie, dříve než mohl z města Tanabis dorazit léčitel. Poté byl ve vsi postaven malý chrám bohyně Lilith, kde bydlel Daiken, kněz léčitel, který se ujal Koréiny výchovy. Koré se v chrámu naučila mnoha ne zcela běžným dovednostem, jako například číst, psát, kreslit mapy, naučila se základům temnořeči (řeči původních obyvatel divočiny), uměla vydělávat pergameny, připravovat inkoust a mnoho dalších věcí, které rozhodně nebyly v divočině běžné. Ač nenápadná, byla Koré obdařena velikým charizmatem a pronikavou inteligencí. O Koré se nedalo říct, že byla úplně štíhlá, to jí ovšem v mých očích neubíralo na přitažlivosti. Stačilo, když se usmála, promluvila, a rázem byla schopná (pokud chtěla) okouzlit celé okolí. Její nádherné, lehce vlnité medově hnědé vlasy jí spadaly do půli zad. Modř jejích očí mě už tehdy přiváděla do rozpaků a já mnohdy ztrácel slova, což se mi opravdu často nestávalo. Tehdy jsem to ještě nevěděl, ovšem byl jsem do ní hluboce zamilován od prvního pohledu na ni. To jsem si však uvědomil až o mnoho let později.*

Ranka: *Tichá, stále zasněná elfka, která ráda trávila dlouhé chvíle sama v lese. Její otec byl lovec stopař, který zásobil osadu zvěřinou. Ranka ho na jeho loveckých toulkách doprovázela od dětství. Ne snad proto, že by se jí líbil lov. Její touha pramenila z lásky k hvozdu. Od malička se Ranka stranila společnosti svých vrstevníků. Snad i proto si s Koré, která jako sirotek byla také odvrhována, vytvořily pevné přátelství, ne nepodobné tomu mému s Grultem. Ranka byla vyšší šlachovité postavy. Měla kulatý obličej a dlouhé hnědé vlasy. Její oči zářily zelení, barvou lesa. Pokud se někdo vyznal v divočině a uměl v ní přežít, tak to byla právě Ranka. Malinko mě občas štvala její přílišná citlivost vůči všem živým tvorům (zvláště když vím, že nejlepší bažant je na víně a králíčka výborně ozdobí mrkvový salátek), to ovšem vůbec nebránilo v tom, že jsem ji velice uznával.*

Ač jsem se o Grultovi ve svých vzpomínkách již mnohokrát zmínil, ještě jsem ho nepopsal, a proto to nyní napravuji.

Grult: *Téměř 2,5 metru vysoký kroll s tělem samý sval. Budil hrůzu už tehdy. Ač vypadal hrozivě, nebyl v jádru zlý. Bylo mu však vyčítáno to, že v dětských rvačkách často svému soupeři nechtěně ublížil, za což ovšem nemohl. Grult nebyl žádný velký myslitel, ovšem křivdil bych mu, kdybych o něm řekl, že byl hlupák. Grultův otec byl sedlák, občasný dřevorubec a Grult mu už od časného dětství pomáhal v jeho těžké práci. Sílu na to rozhodně měl. Moc dobře si pamatuji, jak*

ho onehdá kopl kůň. Normálního člověka by to srazilo na zem. Grulta ovšem ne. On se jenom oklepal a pak ránu koni vrátil, čímž ho omráčil. Grult byl mým nejbližším přítelem, pro něhož bych obětoval téměř vše.

Když nás Koré s Rankou viděly, rezignovaně se usmály a kývly na nás. My s Grultem jsme nezaváhali ani na chvílku a připojili se k nim. Nechtělo se nám vyzvídat, co se stalo, když to bylo naprosto zřejmé, místo toho jsem z kapes vysypal zbytky oříšků a pozval dámy na královskou hostinu. Během hostiny nám Koré povyprávěla o fungování zdejšího dočasného tábora.

Jejich skupinka zajatců sem dorazila jako první už před dvěma dny. Byli tak rychlí právě proto, že se cestou nemuseli zdržovat staráním se o dobytek. Ten se orkům nepodařilo ukořistit. Dobytek z vesnice, která byla díky Rančinu otci varovaná o pohybech orčí skupiny v okolí, se podařilo ukrýt do chrámu za pevnou zeď, za kterou se opevnila i většina vesničanů. Bohužel, ne všichni uvěřili varování a odmítli se s ostatními sousedy tísnit v chrámu. Když pak došlo k přepadu, nezaváhala Ranka, Koré a několik statečných ani na chvílku a vyrazili pomáhat zachránit, co se dá. Během boje, který se následně odehrál, však byli vesničané přemoženi a mnozí zajati. Celou cestu na toto místo dávali také orkové zajatcům náležitě najevo svou nespokojenost s výsledkem nájezdu, a to tak, že každého dne ukřižovali jednoho náhodně vybraného

zajatce. Prý pro věčnou slávu jejich temné bohyně Myrry.

Když orkové zjistili, že Koré mluví jejich řečí, ustanovili ji jako svojí tlumočnici. Z pozice tlumočnice se pak Koré podařilo to, že se Ranka stala zodpovědnou za vaření jak pro orky tak pro zajatce (z toho, co zbylo po orcích). Ač mají obě hlad, přiznaly se, že první dny vůbec nejedly, neboť se nemohou přemoci jíst lidské a elfské maso. Na to Ranka špitla: „Ještě štěstí, že jste dnes dorazili vy i další skupina s dobyt看kem. Maso zabíjících došlo a my bychom zase hráli tu ohavnou ‚hru‘ *Šlapejte a kdo první padne, toho sníme*. Takhle snad dovolí orkové porazit nějaké dobytče.“ Jen co to dořekla, přišel mezi zajatce ork, ukázal na Koré a cosi zavrčel. Ta zavrčela zpátky a ukázala na nás s Grultem. Vrčení ještě chvíli pokračovalo, až nakonec ork mávnul rukou, nakopl nejbližšího zajatce a kývl hlavou ven.

Koré jen špitla: „Je to, jak Ranka říkala, budou zabíjet dvě dobytčata a chtějí, aby je Ranka se mnou připravila, a to natolik rychle, aby se mohlo večer slavit. Domluvila jsem, že nám budete pomáhat. Mám vás ovšem varovat. Pokud se pokusíte uniknout, ukřižují každého druhého zajatce a pro vás, až vás chytí, připraví Mor-Ra-Schor, nevím, co to je, ale vidět bych to rozhodně nechtěla. Pojd'te rychle, než si to rozmyslí. Jo a pozor na jazyk, mám takové tušení, že nám orkové rozumí.“

Vyšli jsme ven do poledního slunce. Tam na nás če-

kala dodělávající kravka a zcepenělé prase. Kolem nich byly v trávě poházené misky, tupé nože, sekerka a nějaká sůl. O kus dál byl položen velký kotel. Ork, jenž nás vyváděl, jen zavrčel a natáhl se do stínu jeskyně. Ač jsme byli neodpočatí, vrhli jsme se s chutí do práce. Já odešel do blízkého okolí pro dřevo. Grult se jal zkušeně bourat maso, zatímco Ranka brouzdala trávou a hledala bylinky. Koré jen vyčerpaně klesla ke kotli a snažila se z něj odstranit zbytky po nechutné předcházející krmi.

Nikdy bych tomu nebyl věřil, ale společná práce mě začala naplňovat jakýmsi novým, pro mě doposud neznámým druhem uspokojení. Po chvíli jsem z hlavy dostal veškeré strasti a užíval si jednoduchou práci. Během chvilky jsem nasbíral hromadu dřeva. Když ji ovšem uviděl Grult, jen zavrtěl hlavou: „Jagh, sbírat silnější dřevo, jako Grult ruka, jinak maso neudělat. Šup, šup, muset mít hromada uhlíků, pak péct maso.“ Tím trochu zchladil mou chuť do práce a já se vydal hledat popadané stromky do blízkého okolí. Cestou jsem se rozhlížel, čím bych mohl zaplnit své prázdné kapsy, a starost o dřevo jsem vypustil z hlavy. Při čistě náhodné prohlídce hromady zavazadel se mi podařilo objevit několik opasků, párů bot, zánovní halenu, pytlík obilí, starý nůž a hrst hrotů na šípy. Vše se přemísťovalo do mých kapes. Jelikož jsem si musel dávat velký pozor na hlídače, zabrala mi tato činnost dost času.

Náhle k mému nosu zavanula vůně čerstvě pečeného masa. Ups, já zapomněl na dřevo! Rychle jsem po-

padl první větší větev, na kterou jsem narazil, a vítězoslavně jsem nakráčel do tábora. Tam mě přivítaly lehce nevraživé pohledy mých společnic a Grultův chápavý úsměv. „Já to říkat, přijít, až ucítit pečínku, s větvičkou v ruce. Kapsy mít ale plné užitečností, já znám.“ „To jsem teda zvědavá,“ zavrčela Ranka. „Grult má pravdu,“ pípl jsem a začal z kapes vytahovat nalezené předměty. Poté co spatřili mnou nalezenou úrodu, vzali mě na milost. Předměty jsme si pečlivě rozdělili a vrhli se na přípravu velké večeře pro naše vězňatele, doufajíce, že něco zbude i pro naše zajaté sousedy. My ovšem na nic nečekali a začali hltat první kousky opečeného masa. Lepší kousky jsme opekli, z těch horších pak Ranka uvařila lahodný guláš, který dochutila nasbíranými bylinkami. Lepší dobrotu jsem ještě nejedl.

Pak se však začali probouzet první orkové a my už nemohli uždibovat z připravovaného. To mi ovšem nezabránilo, abych nesbalil posledních pár řízečků, pro strýčka Příhodu. To už však byli orkové na nohou. Z nedalekého křoví vyvalili bečku medoviny, kterou za bujarého veselí narazili (škoda, že se mi ji nepodařilo objevit, to by bylo zahřáníčko). Když orkové zjistili, že je jídlo připravené, nahnali nás zpátky do jeskyně k ostatním zajatcům. Na stráži zůstali dva orkové (celkem jich zde bylo kolem třiceti), kteří si svou zlost nad službou vylévali na nebohých zajatcích. My jsme však byli kupodivu jejich týrání ušetřeni. Znaveni jsme se svalili v našem koutku a s plnými břichy, vzájemně se zahřívajíce, jsme usnuli hlubokým spánkem, ze které-

ho nás neprobudil ani sílící hluk, pocházející od hlasitě slavících orků.

Nad ránem nás hrubě probudil podnapilý hlídač. Zachrochtal a mávnul prackou směrem ven. „Máme jít ven ze zbytků připravit jídlo pro zajatce,“ automaticky přeložila Koré a malátně se začala zvedat. Vyšli jsme do probouzejícího se dne a uviděli spoušť po hodování orčí hordy. Nakradené předměty byly rozházené po okolí, všude poházené zbytky jídla, a to i mezi výkaly. Znechuceně jsme se dali do práce a pokusili se zachránit maximum jídla. Nikdo nás nehlídal. Mrknul jsem na Grulta a na jedno selátko. Ten můj pohled nepochopil, drapnul po seleti a snažil se ho schovat pod kabát. „Néé,“ vyslovil jsem potichu a přejel si ukazovákem po krku. To už Grult pochopil a zlomil seleti vaz. Urychleně jsme ho začali připravovat.

Během přípravy vydatného jídla pro naše sousedy jsme svolali naši první vážnou poradou. „Co dál?“ špitla Ranka. „Utéct nemůžeme, nechci riskovat další kříže,“ razantně prohlásila Koré. „Všechny zamordovat teď, když chrápat,“ snažil se protlačit svůj názor Grult. „Na to bohužel nemáme, nejsme všichni takoví siláci jako ty,“ odvětil jsem. „Dobře, zabít je všechny nedokážeme a nemůžeme ani utéct, proto navrhuji se co nejlépe připravit na cestu. Ranka s Grultem dovaří jídlo, Jagh omrkne, co by se nám hodilo na budoucím útěku, a já se pokusím vydělat nějaké kůže a ušít z nich vaky pod oblečení,“ rozdělila práci Koré a my jen kývli hlavami a dali se do díla.

Nejprve jsem opatrně prohledal zásoby a lehce z každého pytle odebral malé množství tak, aby můj přesun nebyl na první pohled znát. Část z toho jsme použili k přípravě vydatného jídla a zbytek jsme uschovali na cestu. Z hromady věcí jsem vymotal provaz, z něhož jsem Grultovi upálil tak pět metrů (omotal si je pod oblečením kolem pasu). Konec provazu jsem pak nechal v ohni tak, aby to vypadalo, že ho někdo nechal shořet v ohni. Ztopil jsem i křesadlo. Pak se mi podařil husarský kousek, když jsem náhodně narazil na spícího orka, jemuž se u pasu povaloval váček s penězi. Ten jsem mu odřízl, vybral zlatáky (které jsem si schoval do boty, to nikdy nedělejte, pokud máte před sebou dlouhou cestu, nevěřili byste, jak takové zlatáky mohou rozedřít nohu) a zbytek schoval u hlavy sousedního orka. Celý lup jsme si poctivě rozdělili. Při dělení lupu mi Koré vtiskla do ruky prak, který sama ušila. Byl to tak první dárek, který jsem od ní dostal.

Pak jsme rychle odnesli kotel k ostatním zajatcům, aby jim jídlo opět nesežrali orkové. Ti se po dlouhém půstu na jídlo hladově vrhli, za posměšného pohledu orčích strážců. My unaveně padli a snažili se odpočívat. Náš odpočinek však neměl dlouhého trvání, neboť nás strážci brzo vyhnali ven připravit orčím pánům jídlo na dlouhou cestu. Už jsme se začali připravovat na další kolo vaření, když se na prostranství před jeskyni přivalila skupina patnácti orků, vedená tvorem, který se velikostí a silou mohl směle měřit s Grultem. Na sobě měl opotřebované plátové brnění, přes kte-

ré měl přehozenou medvědí kožešinu. V rukách svíral obrovskou válečnou sekeru, u pasu se mu houpaly useknuté dlaně a na hlavě měl přilbici z medvědí lebky. To, že se jedná o trolla, jsem se dozvěděl později při svém výcviku.

Mnoho z orků mělo na sobě čerstvé, narychlo ošetřené rány. Z toho jsme usoudili, že se nedávno účastnili nějakého boje. Jen co napochodovali do tábořiště, strhl se poprask. Orci začali pobíhat po tábořišti. Posunky, kopanci a hrdelní řečí začali shromažďovat zajatce a nakradený majetek. Orčí velitel tábora přispěchal před trolla, postavil se do jakési karikatury pozoru, udeřil se do prsou a urychleně začal něco drmolit. Přírozeně nás zajímalo co, a proto se k němu Koré nenápadně prosmýkla, dělajíc, že balí kuchyňské nástroje, které byly rozházeny v okolí. To, co vyslechla, nám následně přetlumočila během pochodu.

Troll: Jak to, že jste ještě nevyrazili do dolu? To neumíš vykonat ani jednoduchej rozkaz Omgu?

Ork: Já konat, jak ty říct. Ty říct, aby my vyrazit, až čtyři skupiny sem dorazit. Poslední skupina s Omgovo bratrem ještě nedorazit. Omg čekat. Omg dobrý velitel. Omg zasloužit odměna, ne hrozby.

Troll: No, Omg, tak to mám pro tebe blbou zprávu. Na poslední skupinu narazila během denního odpočinku jednotka domobrany, která ji téměř zmasakrovala. Tvýho bráchu teď vohlodávají červi. Ještě štěstí, že jsme na stejnou jednotku narazili i my a vyřídili to s ní.

Nejsem si však jistej, zda někdo z ní nezdrhnul. Proto se pakujte a během hodiny vyřážíme.

Ork: My být hladový, ještě jsme nic nežrali, hladový ork, pomalý krok.

Troll: Nažerete se cestou! Chceš snad zpochybňovat můj rozkazy?!

Ork: To rozhodně ne, mocný Tarbanasi.

Troll: No proto, hod'te nám sem nějaký hadry na obvazy, bečku medoviny a maso. Máte hodinu, než vyřážíme. A s tou odměnou se neboj, klan tě bohatě odmění za tvý služby.

Jen co toto Koré vyslechla, musela se rychle ztratit, neboť si ji začal troll hladově prohlížet.

Než se zranění orci stihli ošetřit a najíst, byl tábor téměř sbalen. Vše by se bylo bývalo stihlo, kdyby najednou nevypukla mezi dvěma orky prudká hádka. Hádku začal svalnatý ork s vytetovaným pařátem na čele. Nejdříve něco zuřivě hledal. Pak se zarazil a s hromovým křikem se vrhnul na svého druha. Ten byl jeho útokem evidentně velice překvapen. Neměl nejmenší šanci vyhnout se pravému háku, který mu byl nemilosrdně uštědřen. Následující úder kolenem ho pak poslal k zemi. Napadený ork se však nedal přemoci tak lehce. Na zemi se zmocnil vidlice na opékání masa, švihnul jí ve výši soupeřových kolenou a uštědřil mu tvrdý úder zezadu do podkolení, čímž soupeře srazil na kolena. Pak potácivě vstal. Z rozdrceného nosu mu crčela rudá krev a hrud' se mu mohutně dmula námahou.

Než mohl souboj pokračovat, přiběhl mezi bojující orky Omg a něco na ně začal pořávat. Oba se s ním i mezi sebou začali zuřivě hádat. Během chvilky se kolem nich shromáždil dav orků, do kterého jsme se nenápadně přimíchali. Koré nám začala potichu překládat: „Ten s tím pařátem obviňuje toho druhého z toho, že mu prý ukradl váček s penězi, zatímco ten druhý ho obviňuje z toho, že ho bezdůvodně napadl, a hájí se tím, že mu nic nesebral. Oba trvají na svém.“ Najednou začal dav orků skandovat „goratek, goratek“, bouchaje přitom zbraněmi o štíty. „Co je to goratek,“ chtěl jsem vědět, ale Koré jen pokrčila rameny.

Najednou se davem protlačil Tarbanas a mocně zařval: „Chcete goratek?“ Orci mu ozvěnou odpovídali „goratek, goratek“ (teprve později jsem se dozvěděl, že goratek znamená zvláštní souboj na život a smrt, s tím, že se tento souboj může protáhnout i na několik hodin, neboť každý ze soupeřů má právo během něho opakovaně požádat člena svého rodu o dočasné zastoupení, zpravidla během něho padne více orků). „Já vám dám goratek,“ zařval Tarbanas, mohutně se rozmáchl svou sekerou a jedinou ranou rozťal obviňného orka od hlavy až k pasu. Jeho mrtvé tělo se jakoby líně sesunulo na trávu, z kropenou jeho krví a obsahem střev. Mou hrudí se rozlil opojný pocit drobného zadostiučinění. Dav ztichl. „Řekl jsem balit,“ zařval Tarbanas. „Nebo má někdo jinej názor?“ Nikdo se neozval a orkové se rychle vydali splnit jeho rozkaz. Než jsme se nadáli, byl před jeskyní vytvořen jakýsi

pochodový útvar, v jehož středu jsme kráčeli my zajatci, ze všech stran obklopeni orky. Na konci útvaru se pak hnalo zbylé stádo dobytka. Tarbanas se spokojeně rozhlédl, mávnutím své sekery vyslal dopředu skupinku pěti orků, pak si přihnul z měchu a zařval: „Jde se, kdo se opozdí nebo nebude moct, toho prostě oddělejte. Zajatců je dost, můžeme si jich dovolit několik ztratit.“

Vyrazili jsme. Opojný pocit z dobře narafičené krádeže mě brzy začal opouštět. Začala ho nahrazovat pomalu vzrůstající bolest nohou, do kterých se zlaté mince, uschované v botách, začaly nemilosrdně zakusovat. Netrvalo dlouho a já měl nohy jak v ohni. Mé návrhy na chvilkové zastavení se stávaly stále hlasitějšími. Najednou to Ranka nevydržela a polohlasem na mě sykla: „Co je ti? To neujdeš bez skuhrání ani pár kilásků?“ „Ale já mám něco v botě,“ odvětil jsem skoro plačky. „Tak skákej po druhé,“ dobrácky mi poradila Koré, která se nám vmísila do rozhovoru. „Když já mám něco v obou botách,“ dostal jsem ze sebe. Grult se jen zasmál. Ten všivák, já trpím a on se tomu ještě směje! Pak mě však popadl svou svalnatou prackou a vysadil si mě na ramena. V tu chvíli jsem měl chuť ho políbit (skutečně však jen chvilíčku). Nu, a hned mi cesta nepřipadala tak hrozná. Nebýt těch otravných větví, tak bych si tu cestu snad i užíval. Rozhled jako král, námaha skoro žádná. Co víc si přát? Snad jen hrsťičku měkké trávy, aby mě netlačilo pozadí. Když jsem to však Grultovi navrhnul, tak ten se jen ušklíbl a pro-

hlásil: „Jagh, ty vybrat si, buď šlapat po svých, nebo nekecat.“ Na to jsem neměl co říct, a proto jsem raději už nezkoušel štěstěnu.

Svižný krok se v průběhu noci stále zpomaloval, až nakonec nad ránem zavelel Tarbanas stát. Všichni okamžitě popadali na zem. Já toho okamžitě využil a vynadal si z bot prokleté zlatáky. Orkové si rozdělili něco jídla, které spláchli mohutnými doušky medoviny. My nedostali nic. Jak se náhle hodilo mnou opatřené masíčko! Jen k pití nebylo nic. Ostatní zajatci však na tom byli ještě hůř, ti neměli vůbec nic. Zastávka netrvala dlouho. Sotva jsme stačili dožvýkat maso, už jsme se zase zvedali na nohy. Okamžitě jsem se začal drápat na Grultova ramena. „Co myslet, že ty dělat,“ obořil se na mě Grult, na kterém bylo vidět, že jsem se mu přece jenom trochu pronesl. „Mám nohy v jednom ohni, věř mi. Teď už na to není čas, ale na další zastávce ti je klidně ukážu,“ pípl jsem zoufale a nahlas dodal: „Přece nemůžeš být ještě unavenej, ty, taková horda svalů.“ Když to Grult slyšel, malinko se nafoukl a odvětil: „Grult nebýt unavenej, Grult mít jen starost o to, aby se ti moc neotloukla prdel.“ Načež si mě vysadil na ramena a my opět vyrazili.

Šli jsme ještě několik hodin, než nás vysvobodilo spásné slunce, které učinilo vražednému pochodu přítrž. Mnoho ze zajatců to už skutečně potřebovalo. Zastavili jsme se v hustém křoví na břehu malé říčky. Zatímco se orkové starali o správné svázání zajatců, my jsme byli opět vyzváni k tomu, abychom připra-

vili jídlo. Nejdříve samozřejmě pro naše věznitele. Ze zbytků jsme pak udělali to nejlepší, co jsme uměli pro nás a ostatní zajatce (ne, že bychom to zrovna potřebovali, neboť se mi znovu podařilo ztopit něco z jídla pro orky, ale Grult byl stále hladový). Najedeni jsme se k sobě přitulili a usnuli hlubokým bezesným spánkem. V podvečer nás orkové opět nevybíravě probudili kopy a údery. Zatímco jsme se řadili, stihli orkové cosi sníst (zajatci opět nic nedostali) a vyrazilo se.

Nevím přesně, jak dlouho cesta trvala, ale muselo to být mnoho dnů (dnes, kdy se v oblasti orientuji, si uvědomuji, že jsme tenkrát museli jít velkou oklikou, snad proto, abychom zmátli případné pronásledovatele). Ze své první cesty k dolu si pamatuji, že jsme se nořili stále hlouběji do hornaté divočiny. Kolem nás nebylo ani památky po nějaké civilizaci. Zajatci byli stále vyčerpanější a vyčerpanější. Někdy v polovině cesty začali první ze zajatců odpadat. Kdo padl, byl nemilosrdně dobit někým z orků. Unaveni jsme byli i my (Koré, Ranka, Grult a já), to nejhorší se nám však zatím, díky vyššímu přídelu jídla, vyhýbalo.

Pak začalo sněžit. Nastalo peklo i pro nás. Většina ze zajatců onemocněla. Tu však Ranka, kdoví odkud, vyčarovala ze záhybů svého šatu bylinky, které nám velice pomohly. Ač se Ranka snažila, za vydatné pomoci Koré, pomoci všem zajatcům, bylinek prostě nebylo dost a mnohý ze zajatců odpadl ve vysokých hořečkách. Jako vysvobození z hrůzného snu nám pak připadal kouř, který jsme jednoho dne spatřili na obzo-

ru. Následovaly dva dny pochodu, kdy nám bylo jedno, kam jdeme, mnohem důležitější pro nás bylo to, aby tato cesta smrti konečně skončila.

A pak dorazila naše utrmácená skupina jednoho rána k dolu, ze kterého začaly vybíhat skupinky vřeštících špinavých skřetů (cca 130 centimetrů vysokých, divně pokrivených tvorů, vzdáleně připomínajících lidi), které následovali po zuby ozbrojení orkové, za nimiž v závěsu krácel troll, který vypadal jako dvojče našeho vůdce Tarbanase. My (zajatci) jsme byli společně s dobyt看em nahnáni do bytelné ohrady, která byla postavena v západním cípu jeskyně. Tam jsme popadali do ztvrdlého hnoje, který tu zbyl po předchozích obyvatelích. Zatímco v jeskyni a před ní začala bujará oslava, my jsme se snažili zahnat největší hlad zbytky mléka z kozích vemen.

Orčí důl

Tento důl je v provozu do dnešních dnů, ač se krajina kolem něho výrazně změnila. Z kdysi odlehlého místa je dnes kvetoucí město Orga, jehož bohatství pochází jak z bohatých stříbrných žil, tak z obchodu. Když jsme však k němu poprvé přišli, jednalo se o pustý kraj, jehož jedinými obyvateli byla nevelká detašovaná komunita klanu Bílého pařátu.

Z veliké jeskyně, jejíž ústí se nacházelo pod vrcholem na severní části hory, vytékal malý, špinavý potůček. Na přírodní terase před jeskyní se nacháze-

ly výspy vytěžené horniny, které vytvářely další umělé terasy. Mezi těmito terasami se chaoticky objevovaly zbytky milířů, promíchané s novými, dýmajícími milíři. Ponurou atmosféru místa dokreslovaly vybělené kosti, zhusta promíchané s různými odpadky.

Ve velké centrální jeskyni se pak podél potůčku nacházely různé mlýnky na mletí rudy, různá síta na proplavování rudy a drobné kovárny na úpravu hornických nástrojů. Potůček vytékal zpoza mohutných kamenných dveří téměř nepostřehnutelnými škvírkami. Tyto dveře byly vždy dobře hlídané orčími vojáky. Jediní, kdo je mohli otevírat, byli trollové, kteří za ně vodili skřety a po našem příchodu i zajatce. Ti za nimi těžili rudu v husté síti šachet a štol. Skřeti bydleli ve velké jeskyni v ubohých chatách, postavených z různých kůží, větví, bláta a kostí. Orčí vojáci společně s trolly vždy odcházeli někam do postranních jeskyní, kam, to jsme se během naší první návštěvy dolu nedozvěděli. No a my zajatci jsme přežívali v ohradě pro dobytek, společně s dobytkem.

První den, co jsem strávil na tomto místě, se stal nejhorším dnem mého dosavadního života. Zatímco skřeti, orkové a trollové začali s přípravami na oslavu, my zajatci jsme se tísnili společně s dobytkem v léta nekydané ohradě. Jen co jsme vysáli z vemen vyčerpaných koz zbytky mléka a rozdělili si mezi sebou (já, Koré, Ranka a Grult) poslední naše schované zásoby, upadli jsme do hlubokého spánku, který byl však zanedlouho přerušen hlukem skřetí oslavy.

Z počátku jsme byli rušeni pouze tímto hlukem, to se však mělo záhy změnit.

Jak se totiž dostávali orkové do stále větší ráže, začali si vymýšlet různé soutěže, do kterých se brzy rozhodli zapojit i zajatce, což však ani jeden z nás zatím netušil. My zajatci jsme se choulili k sobě, snažíce se nevnímat to, co se za ohradou děje, když tu náhle zavržala vrata a do ohrady vstoupili tři podnapilí orkové, kteří ukázali na náhodného zajatce. Náhodný výběr padl na našeho bývalého starostu, kterého jsem neměl vůbec v lásce, ovšem osud, který mu byl přichystán, jsem mu skutečně nepřál. Starosta nejistě povstal a rozklepaný strachy následoval orky. Naše družina (ano, v té době jsme už byli družinou, ač si to z nás nikdo ještě neuvědomoval) se společně s ostatními zajatci zvědavě nahrnula k ohradě, abychom se dozvěděli, co se bude dít. „Budou s ním jednat o výkupném,“ prohlásil s nadějí v hlase jeho syn. Nejednali.

Starosta byl přiveden do kruhu slavících a tam ho připoutali roztaženého k zemi. Starosta se všemožně snažil z nezáviděníhodné situace dostat. Nejdříve sliboval, pak uplácel a prosil. Nikdo ho však neposlouchal. Dva orkové si vzali kovářská kladiva a troll něco zavrčel (dle Koré jmenoval prsteníček). Následovala rychlá rána každého ze soutěžících orků, s cílem rozdrtit právě tento prst. Ten, co vyhrál (trefil se a byl rychlejší), pak zůstal v kole a jeho soupeře vystřídal další ork. Od této chvíle už starosta pouze křičel. Kovářskými kladivy mu byly drceny prsty na rukou, když

se pak pokusil zatnout pěst, byla mu tato celá rozdrce-
na. Vždy, když starosta upadl do bezvědomí, byla hra
přerušena a on byl nemilosrdně vzkříšen. Po prstech
na ruku následovaly prsty na nohou a po nich kos-
ti, dále už nikdo z nás nevydržel příšernou podívanou
sledovat. Starostův syn upadl do hysterického záchva-
tu, ze kterého se ho pokoušela Koré dostat utěšujícími
slovy, marně.

Starostův křik pokračoval ještě nějakou dobu. Pak
utichl a nahradila ho divná vůně pečícího se masa.
Všichni zajatci byli pobledlí a zmlklí, pouze starostův
syn cosi vykřikoval. Pak jsme znovu uslyšeli kroky.
Vrhnul jsem se na Koré, která se doposud snažila uti-
šit hysterického starostova syna, srazil ji do velké hro-
mady hnoje, do které jsme se pokusili vzápětí zavrtat.
Hromada však byla ztvrdlá, a tak jsme se o ní pouze ot-
loukli. Vrzly dveře. Nikdo ani nedutal. Tentokrát jsme
měli štěstí, neboť pozornost orků přitáhl hysterickým
záchvatem postižený starostův syn, který se pokusil
před orky chvilku utíkat, marně. Brzy ho dostihli a vy-
vlekli ven.

Pokud starosta křičel, pak jeho syn přímo řval. Ni-
kdo z nás, kromě Grulta, neměl odvahu zjišťovat, co
se v jeskyni před ohradou děje. Byl slyšet hrozný řev
starostova syna, promíchaný s hlučným smíchem orků,
skřetů a obou trollů. Grult se po nějaké době, co nám
všem připadala jako věčnost, vrátil a utrousil: „Už být
brzo konec, my skrýt, nebo tam jít.“ Slova „nebo tam
jít“ jsem raději přeslechl a urychleně hledal, kde se

ukrýt. Kde? Kde v ohradě plné zajatců a dobytka se skrýt? Najednou se v jeskyni rozhostilo mrtvé ticho. Všichni strnuli. Už jsme začali doufat, že je utrpení konec, ale nebyl.

Jeskyní se znovu rozlehly kroky mířící k ohradě. To odstartovalo horečnou činnost všech zajatců, kteří začali urychleně hledat jakýkoliv úkryt. My zůstali stát, hledíce si vzájemně do očí. Mlčeli jsme, však naše mysli pracovaly na plné obrátky. Najednou ticho promlčila Koré: „Daiken vždycky říkal, že pod svícem je největší tma,“ načež kývla směrem k části ohrady, která byla osvětlena světlem z ohňů hořících v jeskyni. „Proč ne? Co můžeme ztratit? Lepší než se válet v hnoji,“ odvětila Ranka. Sebrali jsme se a usedli do osvětleného kruhu. Chytli jsme se za ruce a čekali. Udělali jsme to čistě intuitivně, nevědouce, že orkové nesnáší světlo a pohledu do něj se vyhýbají.

Vrzla brána a orkové opět vstoupili do ohrady, hledající dalšího nešťastníka. Všichni byli však ukryti. Na našich čelech začal perlit pot, když orkové několikrát prošli kolem nás. Nevydali jsme však ani hlásku, hledíce si do očí a svírajíce si vzájemně ruce. Pak to někdo nevydržel a rozplakal se. Orkové se neomylně vydali po zvuku a zanedlouho už vyváděli svou další oběť. Ani jsem se neodvažoval zjišťovat, o koho se jedná. Neúprosně děsivý scénář se opakoval. A pak znovu a znovu. Nervové vypětí vysilovalo všechny. My jsme však měli výhodu, neboť jsme ze vzájemné soudržnosti čerpali odvahu. Vydrželi jsme v osvětleném kruhu

a postupem času ho začali považovat za ochrannou bariéru, která nás ochrání před vším zlým.

Možná by vše dopadlo dobře, kdyby se v Grultovi nezačala vznášet zlost. Jeho tvář začala být stále zakaboněnější a zakaboněnější. Přes rty se mu dralo zuřivé vrčení. Snažili jsme se Grulta uklidnit, seč jsme mohli, ale zlost ho přemohla. Když, nevím už po kolikáté, se znovu otevřela brána, už jsme Grulta neudrželi. Ten vyskočil a zařval jediná dvě slova, která si z temnořeči zapamatoval. „GORATEK TARBANAS!“ Orkové, notně znaveni alkoholem, strnuli, čímž vyprovokovali Grulta k dalšímu řvaní. „GORATEK TARBANAS, GORATEK TARBANAS, GORATEK TARBANAS.“ Zvuk těchto slov se začal dunivě rozléhat po jeskyni a opilí orkové i skřeti, kteří ho zaslechli, ho začali automaticky opakovat.

Nedalo se už nic dělat. Výzva k boji mezi nejsilnějším přítomným válečníkem, jeho rodem a námi již byla vyslovena. Vyškrabali jsme poslední zbytky odvahy a začali křičet společně s Grultem. Netrvalo dlouho a v bráně se objevil Tarbanas, chtěje vědět, kdo se odvážil vyzvat ho k boji. Když jsem ho uviděl, udělalo se mi mdlo a začal jsem křičet o to víc. Když nás Tarbanas uviděl, propukl v hurónský smích. Ovšem orci se na nás začali dívat nějak jinak. Změny v pohledech si všiml i Tarbanas. Na chvílku se zarazil a přeměřil Grultovu urostlou postavu zadumaným pohledem. Pak jen něco zavrčel. „Výzva přijata,“ automaticky přetlumočila Koré větu, kterou jsem opravdu nechtěl slyšet.

Byli jsme vyvedeni z ohrady doprostřed narychlo utvořeného kruhu. Všude kolem byly k vidění dychtivé tváře skřetů a orků. Zbytky po jejich hostině, včetně pečených těl našich bývalých sousedů, se povalovaly všude kolem. Do kruhu vstoupil Tarbanas se svým bratrem. Obecnou řečí pak prohlásil: „Vy být zajatci, nemoci bojovat zbraněmi, však vaše drzost musí být ztrestána. My být se beze zbraní do doby, kdy vnímat někdo z nás, VÁS.“

Rád bych zde zavzpomínal na to, jak jsme jim to natřeli, však opak je pravdou. Takový výprask, který jsme tehdy dostali, nepamatoval nikdo z nás. Však ani jeden z nás ani na chvílku nezaváhal a bil se jako lev. Grult dokonce zasadil Tarbanasovi několik citelných ran, po kterých se na jeho těle objevily veliké podlitiny. Dokonce ani Ranka si nevedla vůbec špatně, a než padla v bezvědomí na špinavou podlahu, vykouzlila na tváři Tarbanasova bratra několik bolestných úšklebků. Jen já s Koré jsme posloužili spíše k tomu, aby se oba trollové tak trochu protáhli. V bezvědomí nás pak někdo odtáhl zpátky do ohrady, kde jsme, nikým neobtěžováni, strávili zbytek hnusné oslavy.

Probuzení bylo kruté. Přes oteklý obličej jsem matně vnímal své okolí. Celým tělem mi pulzovala prudká bolest. Když jsem se chtěl postavit, zjistil jsem, že mám vykloubenou kyčel a zlomenou ruku. Přes rozbité rty mi uniklo bolestné zasyčení, které se ovšem ztrácelo v šumu probouzející se jeskyně. Vyděšení zajatci byli opět probuzeni kopanci a začali být shro-

maždování orky před branou. Také ke mně přišel jeden z orků, kopl mě a ukázal k bráně. Nemohl jsem se hýbat. Potlačujíc vzlyky jsem se začal k bráně alespoň plazit. Mou snahu přerušila noha orka, která mě přidupla k zemi. Můj trýznitel se otočil ke svým druhům a začal na ně něco pořvávat. V tu chvíli se připotácela ke mně Koré, která něco začala rychle orkovi vysvětlovat. Ten jen zavrtěl hlavou, ukázal pět prstů, pak se usmál a přešel si prstem po krku v jasném gestu. „Vstávej, Jaghu, musíš to dokázat. Nebo....“ Větu už Koré nedokončila a jen stěží potlačila slzy, které se jí draly do očí. S nadějí se však podívala na Ranku, která si mezitím ke mně sedla a začala mi prohlížet má zranění, sama však vypadajíc na to, že by pomoc potřebovala. „Lež klidně a nešij sebou, mám na to jen jeden pokus. Pokud se to nepodaří, bude k dnešnímu obědu kuře à la Jagh a na to fakt nemám chuť,“ zavrčela na mě Ranka. A já strnul. Najednou jsem to ucítil. Z Rančiných rukou se do mě začala vlévat hřejivá léčivá síla. Kyčel vplula na své místo a alespoň část bolesti zmizela, včetně většiny podlitin. Pak tok hřejivé síly ustal. „Ještě,“ zaprosil jsem. Zvedl jsem oči k Rance a spatřil jen její ztrhaný výraz. Zastyděl jsem se. „Děkuji ti,“ špitl jsem a pomohl Rance na nohy. Jako jedni z posledních, však ve stanoveném limitu, jsme všichni dokulhali k bráně.

Před branou už na nás čekal Tarnabas, který si nás všechny prohlédl a spustil obecnou řečí:

„Za neoprávněné vniknutí na nezávislé území klanu

Bílého pařátu jste byli po právu zajati a odvedeni sem, kde za trest budete pracovat po deset let v dole. Svou prací se můžete vykoupit z vašich zločinů. Po uplynutí této doby budou ti z vás, co budou ještě na živu, odvedeni na hranice klanového území, kde jim bude vrácena svoboda. Pokud budete dobře pracovat, bude s vámi slušně zacházeno a budete dostávat i dostatečné množství jídla. Pokud ovšem nebudete dobře pracovat nebo se budete bouřit, čeká vás trest. Neznáme jiný trest než smrt, ovšem i ta může mít různou podobu, jak jste mohli v uplynulých dnech poznat. Nyní budete rozděleni do pracovních skupin a začnete první ze svých mnoha dní na galejích.“ Tarbanas skončil a jeho orčí pohůnci si nás začali rozdělovat. Když se dostali k nám, propukla mezi orky hádka, do které začala Koré nesměle zasahovat. Hlavně jejímu umění mluvit a nenápadně ovlivňovat vděčíme, že jsme nebyli přiděleni na těžkou práci do dolů, ale opět skončili u vaření.

Vedení podsaditým orkem jsme přišli ke skupince skřetů, kteří zrovna připravovali snídani pro všechny přítomné. Z jejich kuchařského umění se mi udělalo nevolno, a proto jsem byl jen rád, když jsme je vystřídali. Tím pro nás začalo relativně poklidné období jednoho týdne, kdy jsme se, s vydatnou pomocí Rančiny léčivé síly, vyléčili z utržených zranění. Už během této naší pracovní rekonvalescence jsme začali plánovat náš únik. Zatímco jsem nám začal nenápadně opatřovat nezbytné potřebné věci pro přežití v divočině, Ranka několikrát omrkla situaci před jeskyní a Grult odhado-